

og udenrigspolitik i Amsterdamtraktaten er blevet styrket, så EU fremover bedre kan tale med en fælles og dermed også stærkere røst udadtil, når vi konfronteres med overgreb og krænkelse af rettigheder andre steder, ikke mindst i vores naboerområder.

Samtidig er der ingen tvivl om, at udnævnelsen af en hr. eller fru FUSP også vil komme til at betyde, at EU taler klarere og tydeligere udadtil.

Hvis vi ser på hele den historiske udvikling, har vi også set, at man med Petersbergbeslutningen i 1992 har anerkendt, at der altså er et stigende behov for at løse humanitære redningsopgaver, og det er også opgaver, som EU må tage på sine skuldre, specielt når de forekommer i vores del af verden. Vi har set det i forbindelse med NATO-mødet i 1996, hvor NATO også udtalte, at der var behov for, at Europa stod sammen og forsøgte at styrke den sikkerhedspolitiske dimension inden for EU.

Desværre har Danmark i dag et forbehold. Det stiller os på sidelinjen i nogle tilfælde, og det mener Det Konservative Folkeparti ikke kun er et problem, men faktisk heller ikke rigtigt set i tråd med den måde, hvorpå Danmark normalt stiller sig i sikkerhedspolitiske spørgsmål. Der stiller vi os nemlig solidarisk og er med til at løse problemerne. Derfor synes jeg også, det er paradoksalt, at det forbehold fortsat opretholdes.

Venstres ordfører har allerede været inde på det, men jeg føler også, der er behov for at nævne, at det jo i dag giver os konkrete problemer. Et eksempel, som jeg synes er til at forstå, er minerydningsopgaverne i Kroatien, en sag, der egentlig burde være en dansk mærkesag, men hvor Danmark altså ikke har kunnet deltage helt og fuldt. Det er på grund af forbeholdet, og derfor ser vi selvfølgelig gerne, at det forbehold bliver afviklet så hurtigt som overhovedet muligt.

Men det skal ikke hindre os i også at sige, at vi mener, det er rigtigt og godt, at der også samtidig med den debat, der kan være her i Danmark om forbeholdet, allerede er sket en yderligere udvikling, idet briterne og franskmændene ved St. Malo har taget et afgørende skridt videre i formuleringen af en styrkelse af det forsvarspolitiske EU-regi. Det er en udvikling, som Det Konservative Folkeparti hilser velkommen.

Vi mener, det er rigtigt, at EU påtager sig et større ansvar, og vi kan derfor selvfølgelig også

varmt tilslutte os den foreslåede vedtagelse, som er fremsat i samarbejde med regeringen, med Venstre og CD. Det er vigtigt, at vi får styrket det europæiske, og hvis det sker inden for en ramme af NATO, synes vi faktisk også, at det nok kan være den mest effektive vej fremad.

Pernille Frahm (SF):

Den grundlæggende forudsætning for en relevant diskussion om europæisk sikkerhed er jo en grundig analyse af den sikkerhedspolitiske diskussion og derefter en påpejning af de redskaber, der skal til for at løse problemerne. Alt andet ville være bagvendt.

Først og fremmest er der stadig grund til inderligt at glæde sig over, at risikoen for en altødelæggende krig mellem de europæiske lande med deltagelse af to supermagter og med brug af atomvåben er forsvundet. Men atomvåbnene er jo ikke væk, og Europa er det område i verden, som har den højeste koncentration af militært isenkram.

Hvis vi skal gøre os håb om at forbedre den nuværende sikkerhedspolitiske situation, så forudsætter det to ting.

For det første at vi yderligere nedbryder modsætningsforholdet mellem de europæiske lande, det gælder specielt landene i det tidligere Sovjetunionen, og det gælder særligt Rusland, og for det andet at størstedelen af det militære isenkram afskaffes. Det sidste forudsætter det første, og her gør den enkle sandhed sig gældende, at sikkerhed er udelelig. Man kan med nutidens militære teknologier, fattigmansbomber osv. ikke endeligt sikre sig imod andre.

Bedre sikkerhed forudsætter sikkerhedssystemer og strukturer, som omfatter og inddrager alle lande, der har aktier i europæisk sikkerhed, herunder også USA og Rusland.

Her er der grund til inderligt at beklage de chancer, som er forspildt siden Murens fald, og de fejl, som er begået. Det er beklageligt, at det ikke lykkedes at opbygge et europæisk sikkerhedssystem, eksempelvis inden for OSCE's rammer, og det er kritisk, at beslutninger af betydning for hele Europas sikkerhed, nemlig udvidelsen af NATO og de principielle beslutninger om en militær indsats i Kosovo, er truffet uden at være i god forståelse med Rusland og de øvrige lande, som holdes udenfor. Konsekvensen er, at den sikkerhedspolitiske situation i dag er dårligere, end den var for blot nogle få år siden.